

— Тумба-лумба!

— Тумба-лумба!

Когато замахнѣлъ втория тюмбелекъ, отъ другия барабанъ се обаждало жаловито второто юначе:

— Оле, мале!

— Оле, мале!

Че писнало нашето село кански. Огънало снага подъ конскитѣ копита. Хукнали да бѣгатъ стари и млади — кой на кждето му видятъ очитѣ. Втурнали се подире имъ съ голи ятагани стрѣвниците.

Сѣкли.

Грабили, що имане има въ писанитѣ ракли, въ прѣстенитѣ гърнета, жълтици кжсали отъ шиитѣ наженитѣ.

Влѣзли въ двора на Ветата черква съ конетѣ презъ гробоветѣ, изкъртили тежката врата, нахлули въ дѣдовата господюва кжща. Ограбили олтаря, уловили попъ Петка, вързали му ржцетѣ съ синджиря отъ кадилницата и го обѣсили на полюлея.

Гледалъ ги Исусъ отъ разпятието, гледалъ ги, какъ бѣсுவатъ и заплакалъ. Покапали сълзи по плочитѣ. Една, две, три. Заблестѣли. Единъ даалиецъ вдигналъ глава нагоре и видѣлъ: иконата плаче. Издигналъ маждрака си и изболъ дветѣ сини очи на Христа.

Като ослѣпѣлъ Исусъ, ослѣпѣла изведнажъ земята. Черъ облакъ потулилъ слънцето. Настанала гробищна тишина. Всѣки чулъ какъ бие кръвта му. Пипали се единъ другъ въ тъмното — да не се губятъ. Било много страшно. Никой не знаелъ кжде да бѣга и какво има да стане. Изведнажъ позелѣнѣли отъ страхъ, хукнали даалиитѣ и тюмбелецитѣ презъ пжтищата, презъ дърветата, потънали въ нивитѣ.

Опустѣло селото и никой не викалъ. Нѣмало куче да залае, нито пѣтель да изкукурига.